

РЕШЕНИЕ
№ 23
град Перник, 11 февруари 2013 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административен съд - Перник, касационен състав, в открито съдебно заседание на двадесет и трети януари през две хиляди и тринадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: СТЕФАН СТАНЧЕВ
ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛИЯ ИВАНОВА
СЛАВА ГЕОРГИЕВА

при секретаря Т.М. и с участието на представител на Окръжна прокуратура – Перник, прокурор Антова, като разгледа докладваното от съдия Георгиева КНАХД № 357 по описа на съда за 2012г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XII от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр, с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Р.М.Г. *** срещу решение № 314/19.11.2012 г. на Районен съд – Радомир по НАХД № 373 по описа на съда за 2012г.. С атакуваното решение е потвърдено НП с № 871 от 23.07.2012 г. на Началник на РУ – Радомир към ОД на МВР – Перник, издадено срещу касационния жалбоподател като за нарушение и на основание чл.174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лв. и „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 18 (осемнадесет) месеца.

В жалбата не се сочат касационни основания за отмяна на първоинстанционното съдебно решение по смисъла на чл. 348, ал. 1 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, предл. 2 от ЗАНН, които пороци касационният състав да обсъди съобразно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 от АПК. Изтъкват се доводи относно наличие на пороци на производството по налагане на административно наказание поради неспазване на материалния и процесуален закон, с което правото на защита на наказаното лице било съществено ограничено. Предвид съдържащите се в настоящата жалба доводи касационната инстанция приема, че е налице оплакване за незаконосъобразност на решението на първата съдебна инстанция, потвърдила процесното наказателно постановление. Пред съда жалбоподателят не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по жалбата – РУ Радомир при ОД на МВР - Перник в съдебно заседание не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Окръжна прокуратура - Перник, чрез прокурор Антова, дава заключение, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно.

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срок и от надлежна страна в административнонаказателното производство, поради което се дължи нейното разглеждане. Пред касационната инстанция страните не представят доказателства.

Административен съд – Перник, като обсъди доводите на страните в пределите на правомощията си по чл. 218, ал. 1 от АПК и след извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК намира следното:

Обжалваното решение е валидно и допустимо, постановено по отношение на правораздавателен акт, подлежащ на съдебен контрол. Постановено е от компетентен съд, в законен състав и в рамките на дадените му от закона правомощия.

За да постанови обжалваното решение Районен съд – Радомир след събиране, анализ и преценка на доказателствата по делото е приел от фактическа страна, че на 06.07.2012 г. в гр. Радомир около 23:15 h Р.М.Г. – водач на МПС, е спрял за проверка от служители на РУ Радомир. Водачът, който според твърденията на проверяващите лъхал на алкохол бил поканен да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол, която Г. отказал. Спори се между страните отказал ли е пробата, или целенасочено не е изпълнявал указанията на служителите на РУ Радомир за да даде некачествена проба. Издаден бил талон за медицинско изследване за установяване концентрация на алкохол в кръвта, което водачът, придружен до ЦСМП – Радомир от служителите на РУ Радомир също отказал да направи.

При така установеното от фактическа страна районният съд е приел от правна такава, че Р.Г. е осъществил от обективна и субективна страна вмененото му нарушение, като посочените за нарушени законови разпоредби са приети за съответни на отразеното в обстоятелствените части на АУАН и процесното НП.

Наложените административни наказания районният съд е намерил за съответни на изискванията на чл. 27, ал. 1 от ЗАНН, както и правилни и съобразени с чл. 27, ал. 2 от ЗАНН, поради налични отегчаващи отговорността обстоятелства, основание за налагане на наказания в размери на максимума предвиден за съответното нарушение.

Административен съд – Перник не споделя изводите на въззивната инстанция.

Нормата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП съдържа състави на две административни нарушения, като предвижда налагане на административно наказание на водач на МПС, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол *или* на този, който не изпълни предписание за медицинско изследване за концентрация на алкохол в кръвта. В настоящия случай, Р.Г. е наказан, за това, че “отказва да бъде изпробван с техническо средство за установяване употребата на алкохол”, т. е. поради осъществяване състав на административно нарушение по предл. 1 на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. Касационната инстанция намира, че точно това обстоятелство не е безспорно установено пред районния съд, предвид противоречието между обстоятелствената част на АУАН и НП, твърденията на лицето, сочено за нарушител и еднопосочните обяснения на всички свидетели, дадени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция. Разпитаните по делото свидетели и на двете страни свидетелстват, че Р.Г. не е отказал да бъде изпробван с техническо средство за алкохол. С оглед на това следва да се заключи, че водачът е привлечен към административнонаказателна отговорност за нарушение, което не е безспорно установено. Изпълнителното деяние на нормата на чл. 174, ал. 1, предл. 1 е “отказ” да бъде извършена проверка с техническо средство, какъвто в случая не се открива.

Освен това: съгласно чл. 174, ал. 4 от ЗДвП редът, по който се установява употребата на алкохол или друго упойващо вещество, се определя от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието и този ред е залегнал в НАРЕДБА № 30 от 27.06.2001 г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства (наричана по-нататък Наредба №30 от 27.06.2001 г.)

Ако вземем предвид обясненията, дадени от всички свидетели пред първа съдебна инстанция, които противно на установяванията в акта и заключенията на съда са еднозначни в една посока: че лицето е било изпробвано с техническото средство, то

тогава актът за установяване на административно нарушение е съставен в нарушение на Наредба № 30 от 27.06.2001 г., която: В чл. 3, ал. 1 е разписала, че в съставения акт за установяване на административно нарушение за констатиране на употребата на алкохол или друго упойващи вещества актосъставителят вписва: часа и начина на извършване на проверката, вида и модела, фабричния номер и показанията на техническото средство и видимото състояние на водача. А техническите средства съгласно чл. 1, ал. 3 от наредбата, с които се извършва проверка за употреба на алкохол от водачите на МПС, се определят със заповед на министъра на вътрешните работи, след като същите бъдат одобрени по реда на Закона за измерванията.

С оглед на това съставения АУАН няма необходимото съдържание, тъй като в него единствено е посочен час на проверката. Липсва и заповед на министъра на вътрешните работи. Представената по делото разпечатка от „Алкотест дрегер 7410“ с №0020, зачислен на РУП – Радомир удостоверява единствено, че на 06.07.2012 г. няма регистрирани нарушения. Но разпечатката може да удостоверява и, че на въпросната дата техническото средство не е било въобще използвано. Липсата на данни за вида и броя на одобрените за използване дрегери, включително кои точно са зачислени на РУ Радомир, може да означава, включително и че е използвано друго техническо средство. При положение, че основният спор е свързан именно с техническото средство, включително и относно неговата пригодност, то липсата на данни, идентифициращи го, липсата на заповед за одобряване на техническите средства за проверка на употреба на алкохол, както и липсата на доказателства, че използваният в случая дрегер, (с който се твърди, че лицето е отказало да бъде изпробвано, или че умишлено неправилно е извършило това), е одобрен за използване по реда на Закона за измерванията, е равнозначно на липса на доказателства, или че такава проверка е извършвана, или че такава проверка е извършвана с годно техническо средство, одобрено съгласно ЗИ. Липсата на описаните доказателства, наред с гласните такива редовно събрани в хода на производството и оборващи констатациите в АУАН водят до единствения извод, че вмененото нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. 1 от ЗДвП е недоказано.

Предвид горните изводи касационната инстанция приема, че като е потвърдил наказателното постановление, Районен съд – Радомир е постановил неправилно решение. Атакуваният съдебен акт следва да бъде отменен, като спорът – разгледан в неговото същество от първата съдебна инстанция и на база фактическите установявания на районния съд, ще бъде решен по същество чрез отмяна на процесното наказателно постановление.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК Административен съд - Перник

РЕШИ:

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ № 314/19.11.2012 г. на Районен съд – Радомир по НАХД № 373 по описа на съда за 2012г., с което е потвърдено НП с № 871 от 23.07.2012 г. на Началник на РУ – Радомир към ОД на МВР – Перник и вместо него:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 871 от 23.07.2012 г. на Началник на РУ – Радомир към ОД на МВР – Перник, издадено срещу Р.М.Г., с което за нарушение и на основание чл.174, ал. 3, предл. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 1000 (хиляда) лв. и „лишаване от право“ да управлява МПС за срок от 18 (осемнадесет) месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.